

GEORGES ROTSAERT BLIJFT ONDER ONS

=====

Dit is een speciaal nummer van ons tijdschrift, volledig gewijd aan teksten van Georges Rotsaert. We willen er ook een hulde van maken aan de nagedachtenis van een goede en trouwe vriend, vanaf de eerste dag entoesiast voor "Cnoc is ier", laat ons zeggen: een Knokkenaar in hart en ziel, met de daad. Zo zal hij steeds onder ons blijven, als een voorbeeld der liefde voor de eigen bodem, voor de mensen van bij ons, van Dorp tot Zoute, van Kalf tot Vrede, van Driewege tot Oosthoek, van Albertstrand tot Hazegras.

Georges Rotsaert, te Knokke geboren op 19 juli 1902 (het jaar waarin de nieuwe molen van moeder Siska werd gebouwd), overleed hij op 15 december 1974 (het jaar waarin hij bleef ijveren voor de restauratie van de molen van het Kalf). Van pastoor Opdedrinck tot en met "Cnoc is ier" stond hij achter de geschiedenis van zijn dorp, en zonder hem zou André D'hont vele "Dagklappers" nooit geschreven hebben. Van zijn hand zijn vele bijdragen verschenen. Hij ontwikkelde daarbij een stijl vol verbeelding, met poëtische inslag, zoals men zal lezen in zijn verhaal over de buurt rond de oude molen van Lievens bij het huisje van Vermeille. Hij schreef zelf ontelbare gedichten, zo uit zijn pen gevloeid, verzen op bekende muziek. Hij ging ze voordragen op gouden bruiloften, kwam ze zingen voor verenigingen of bij feestelijkheden. Men kon hem op de televisie in "Echo" zien op het strand om met enkele gezellen zijn eigen interpretatie te geven van "Vivat 't Noorden, Knok' is hier".

Hij streed ook een één-mansoorlog en had zijn eigen verzetsbeweging onder zijn eigen vaandel. Wat voor hem het Onafhankelijkheidsfront geweest is, brengen we verder in een onuitgegeven tekst. Deze bezorgde hij ons destijds "om niet onmiddellijk te publiceren". Nu is het een historisch document geworden binnen de gebeurtenissen der Tweede Oorlog te Knokke. We doen er geen woord bij of geen woord van af. Georges hield van een mop en was de laatste Uilenspiegel tussen duin en polder, maar hij was daarnaast een man van de daad.

Georges Rotsaert werd in 1902 geboren in de Smeestraat "recht-over Pieter Cosyn, de brouwer", als kleinzoon van Pier Rotsaert, die zeven kinderen had, de oudste Jozef. Deze huwde met Elodie Vermeille en ze openden in 1909 de "Café du Tram" (nu "Zwinneblomme") bij de dorpskerk. Hier kwamen de negen kinderen, zeven zusters en twee broers, Jules en Georges. Het volkse leven van de tijd kwam zo de deur binnen, met fanfare der "Duinenzonen" op kop. Was Georges altijd de eerste op school, hij kon zijn leertijd over alles wat was en nog zou zijn van straat tot herberg doormaken. Het werd voor hem het schouwtoneel waarin hij ruim zijn rol speelde.

Toen hij in het voorjaar van 1930 gemeentebediende werd, kwam hij op de juiste plaats om nog meer mensen te leren kennen. Hij re-

kende ook af met de bezetter tijdens de 2e oorlog, net zoals hij trouwens reeds tijdens de 1e wereldoorlog de vijand had gekend. In april 1916 moest hij van school weg en werd opgeëist door de bezetter, maar toen reeds wist hij weerstand te bieden. Tijdens de 2e oorlog was hij de militaire verantwoordelijke van de plaatselijke afdeling van de Patriotische Milities van het Onafhankelijkheidsfront. Georges had zijn oorlog gevoerd als Knokkenaar en met valse papieren meer mensen geholpen dan wie ook. Hij is dan na de oorlog op het stadhuis gebleven, tot hij in 1968 zijn plaats afstond, op rust ging, na het vullen van stapels boeken en hopen papieren.

Georges Rotsaert bleef op post voor Knokke. Zo hoorde hij bij de stichters van onze heemkring "Cnoc is ier". Zijn laatste actieve werking bestond erin de oude wijk van het Kalf opnieuw in de kijker te brengen, te ijveren voor de restauratie van de oude molen. Toen een plaat van "Cnoc is ier" bij de Kalfmolen onthuld werd heeft hij zijn laatste verzen geschreven en ze daar ook voorgedragen. Helaas, hij zou het vervolg met de weer vernieuwde molen niet meer zien. Als dit dan komt, zal men bij de inhuldiging des te meer de eeuwige aanwezigheid van Georges aanvoelen.

Onze vriend Georges werd op zaterdag 21 december 1974 ten grave gedragen. Talrijk waren zijn vrienden op de laatste rouwplechtigheid bij de toren van de oude St.-Margarethakerk. Hier was hij eens de misdienaar geweest van pastoor Opdedrinck, de geschiedschrijver, die hem destijds reeds de weg wees om meer over Knokke te vernemen. Hier had hij later het oude kerkgebouw zien aan flarden slaan, in de buurt waar eens de Kerkstraat was. In de nieuwe kerk rustte z'n stoffelijk overschot, terwijl de vrienden langs kwamen voor de laatste offerande. Op het doodsantje kon men o.m. lezen:

"Een ongeneeslijke ziekte stelde een einde aan zijn leven, maar tot de laatste dag is de glimlach op zijn lippen gebleven. Het was de berusting, de overgave in de eeuwigheid van God."

"Treur niet, mijn dierbare familieleden en goede vrienden, we zien mekaar terug. Luister naar mijn laatste verzen:

"En verder gaat het leven,

"Delen in vreugd' en smart.

"'t Verdriet wordt steeds verdreven

"Al is 't soms wreed en hard."

Georges Rotsaert blijft onder ons. Als we verder zijn verhaal lezen, zullen we delen in zijn liefde voor Knokke.

CNOC IS IER

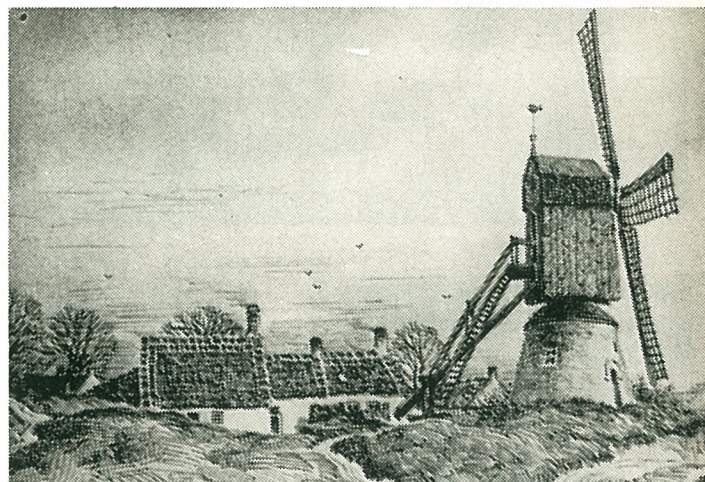
BIJ HET VERHAAL VAN
GEORGES ROTSAERT

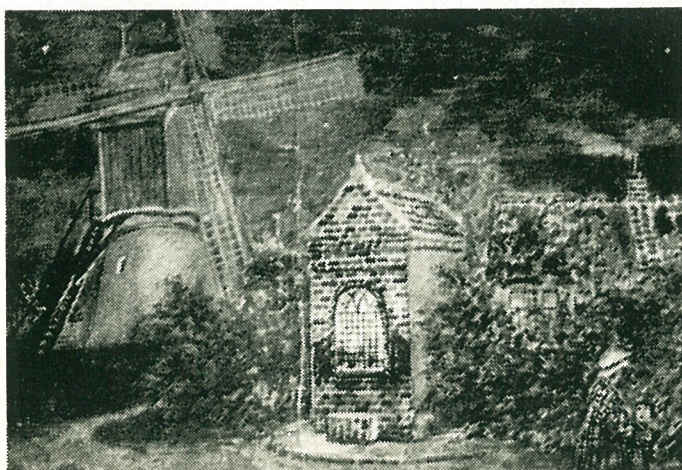
De tweeling Frans en Joseph Vermeille

(links)
Joanna Vanhoutte
die als kruidenvrouw
bekend was, in de
typische kledij van
het oude dorp, hier
voor het huisje nabij
de molen.

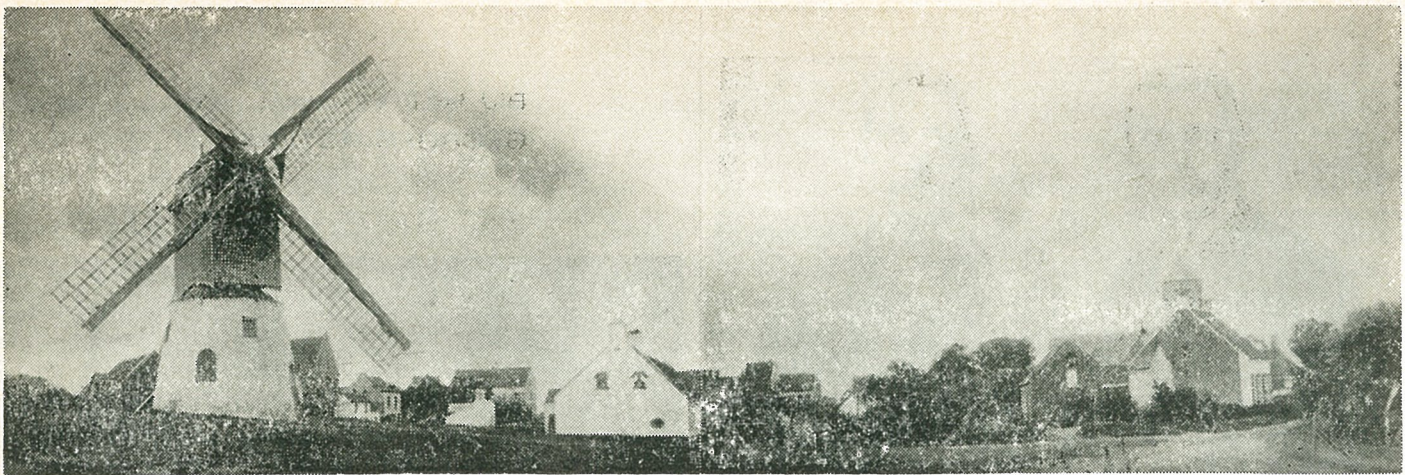

Tekeningen van E. Wessel in 1911. Het huisje van Louis Vermeille bij de molen, aan de noordkant (boven) – (onder) aan de zuidkant, met rechts waar Nathalie woonde, links het verblijf van zuster Virginie.

Links ; het kapelletje van O.L. Vr. der Zee bij de molen en het huisje der tweeling.

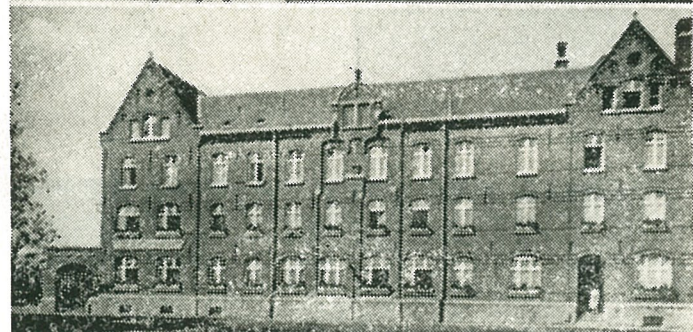
Cliché's "BRUGSCH HANDELSBLAD," waarin regelmatig al het nieuws over de activiteiten van "Cnoc is ier," verschijnen

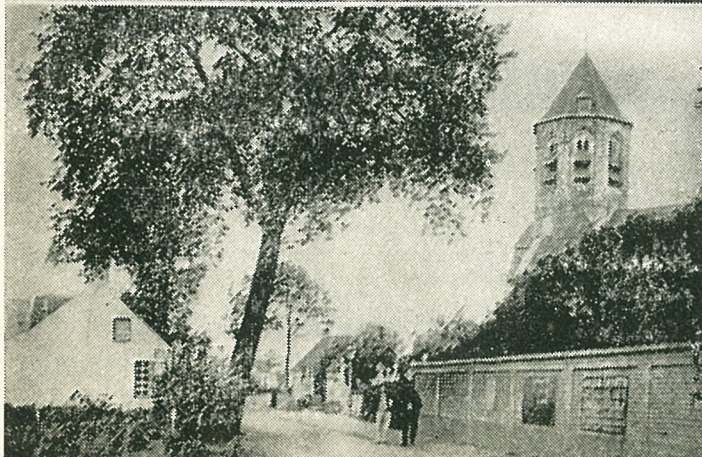
Panorama, op het einde van de 19e eeuw, met de molen van Lievens, het oude huisje van veldwachter Vanhoutte (later Vermeille) en de Kerkstraat.

GEORGES
RO TSAERT
1902 - 1974

Boven : pastoor Opdedrinck (1851-1921) de geschiedschrijver bij wie Georges Rotsaert misdienaar was. - Onder: de kloosterschool der Zusters van Langres (nu Ateneum) waar de pastoor kapelaan was.

Links : de molen van bakker Lievens en (onder) de toegang tot Kerkstraat rond 1900.